

• Tomáš Kunát •

Než dopadne první list

Tomáš Kunát

Než dopadne první list

K místům ve mně ukrytých

Přicházíš mi ukrást pocity

A z obrácené strany mého těla

Dutá a mrtvolná zpráva se chvěla

Signály a množství zrádných východisek

Neplatí, nefungují, zkoušíš můj horký písek

Zvětralé mé neobytné, nahnílé části

Zdlouhavý, mdlý pochod jsi ve mně zastih

Neříkám, já přítomností sděluji

Kudy a jak a co nejrychleji ke dnu jít

Jak se svázat a jak se co nejdéle trápit

Pozdě přijít a pozdě se snažit obohatit

Sleduji z výšek výrobu sedmi dnů

A sám jako Tvůrce se přistihnu

Je to už dávno, co řeky byly bezbřehé

Přijde den a déšť a sníh a padat budeme s úsměvem

Bez hudebních nástrojů v zatoulaném orchestru

Zde hledá se v nocích a beze strun

Já a průvody a věci, které se k ničemu nehodí

Chci zůstat a neutéci, učit se od svobody

Já věřil a ve snech se mi zdálo o časech dávných

O plavbách námořníků co neznámem táhli

O nápadech malířských mistrů, o sochařských pietách

K líbení prsu vyzvala mě, a čeká

Určen k políbení větrů a smíchům žen v cukrárně

Víc je ticho, víc je den a já usnul jsem bezradně
Nedaleko je kaplička, od ní jen pár kroků k vodě
Vím, že kopcem, který denně obcházím, budu osvobozen

Za ruku bral bych. Stačila by mi i hora slibů
Dlouze jsi stálo a pak dalo ses do pohybu
Mezi tím, než přijde sbohem
Budeme spolu. Budeme vždy před odchodem

Řečnil jsem a konečné slovo z větru složené

Pře se s ozvěnou, co vzniká nechtěně a opožděně

Mluvil jsem a posluchači byli zády otočeni

Vlasy vlály stařenám proti jejich beznaději

Stránka 109 má čtyři řádky se čtyřmi slovy

Zadumán jdu potichu do podkroví

Co pohled to propast a ta mě loví

Na půdě své rodiny, na poušti se brodím

Pokradmu sedím na rozích křižovatek

Naslouchám příběhům domů a zašlých matek

Zdi vítr zpomalí a klidně na mě stéká

Dlouhé stromořadí, nade mnou brána středověká

Oslovuji tekoucí proudy, jsem daleko a mizím

Poledne bludných cest a zbytečných vizí

Šumné hovory neutuchající a neunavené

Probouzím se spánkem a silným jedem

V Teplicích nad Bečvou mám svůj kamínek snů

Podzim mi slíbil, že jej ukryje, dokud nezhasnu
Já z vrchu šel po zimních schodech, ona kráčela zespondu
Láska šalebná nedává mi oddech a vždy mi bere svobodu

Odbočil jsem s holou rukou zachránit se pod mez k tisu
Kde jste knihy, kde je těžká náruč kompromisu?
Znám jen vlastní ticho a vlastní sebeklam
A horkou poušť své samoty vedoucí do pekla

Usedám a moře je v mých představách
Něco těžkého si s sebou vláčím a smutek zůstává
S lázeňskými pacienty mluvím o problémech
O lásce, o smrti, o bolesti nepokořené